Människa, hvi sörjer du?

Eliæ sändebref till dem som lida.

Du sörjer, människa, och lifvet kännes tungt. Sjukdom plågar dig, fattigdom trycker dig, sorger omge dig. En moder har förlorat sitt barn, en man sin älskade hustru. En enka är utan arbetsförtjänst, en familjefader ligger på sjukbädden. Små barn gråta efter bröd, o, hvad lifvet är tungt.

Hvarför sörjer du? Du sörjer, därför att du ej vet, hvad lifvet är. Du vet ej, hvarför du kommit hit för att lida, lida så mycket och fröjdas så litet. Du vet ej, hvem som skickat dig hit och hvad du har här att göra. Du vandrar i mörker, en hämsk nödvändighet trycker dig. Är Gud orättvis?

Nej, min vän, bort det. Gud är ej orättvis, Gud, som är kärleken, skulle vara orättvis! O nej, det är blott din egen okunnighet, som gör att du ej känner Guds rättvisa. Men Gud är rättvis och barmhärtig, sörj därför ej.

Vet du, hvad Gud har gifvit dig, åt dig liksom åt alla? Skulle du veta det, skulle du tro det, då kunde du ej längre sörja. Gud har gifvit dig sin egen odödlighet! Du är odödlig, du är en varelse, som aldrig kan dö.

Men alla människor dö ju! Nej, visst icke, det är blott deras kroppar, som dö, men själen lefver. Själen! Känner du din egen själ? Vet du, hvem det är? Åh, den har en lång historia. Hör nu, så vill jag berätta dig en stor hemlighet om den.

Din själ är odödlig. Hvad betyder det? Det betyder, att den kommer att lefva i evighet, men det betyder också, att den *har* lefvat oändligt länge. Du föddes således icke, när din kropp föddes? Långt därifrån. Du tog boning i

din kropp, liksom man flyttar in i ett hus eller liksom man tar på sig en omgång kläder. Men när huset är förfallet, så flyttar man bort, och när kläderna äro utslitna, så lägger man af dem. Men hvad gör man själf? Man flyttar in i ett nytt hus och skaffar sig en ny dräkt.

På samma sätt är det med din själ. Tror du, att det är enda gången du bor i en kropp? Åh nej, då misstar du dig. Många gånger förut har du tagit bostad i en kropp och många gånger härefter kommer du att stiga ned i köttet. Är det icke underbart? Din själ är odödlig och den byter många gånger om skinn. Liksom Jesus sade om Johannes döparen: »Han är den Elias, som komma skulle.»

Icke skall du tro, att Gud gäckas med dig, att Gud skickat dig hit för att ha något att göra och att roa sig med, eller att du kommit hit för att vandra här i onödan. Åh nej, lifvet har en stor betydelse. Säkerligen har du hört sägas, att lifvet är en skola, och själf har du pröfvat, att det är en ganska hård skola. Ja, lifvet är värkligen en skola. Men hvad är en skola? En skola är en anstalt, där man lär sig. Så är också lifvet. Du är på jorden för att lära dig. Och hvad skall du lära dig? Du skall lära dig visdom, du skall lära dig känna Gud och blifva lik honom. Minnes du ej, hvad Jesus sade: »varen därför fullkomliga såsom eder himmelske Fader fullkomlig är.» Tror du, att Jesus pratade bredvid munnen? Visst menade han, hvad han sade. Visst menade han, att du skulle bli fullkomlig och vi alla. Och när han sade, att vi icke skulle synda, icke ljuga och icke bedraga, icke väsnas och icke slåss, icke vredgas och icke lefva otuktigt, tror du han pratade i vädret? Och när han bad oss att älska hvarandra och göra godt åt hvarandra och lefva i frid, månne han då bara talade granna ord? Det tror jag aldrig. Jag tror, att han värkligen sade åt oss, att vi skulle sträfva efter att bli fullkomliga.

Men det är en rysligt svår sak att söka bli fullkomlig. Alltid kan man låtsas och förställa sig och vara skenhelig och se gudsnådelig ut och sedan synda, när man tror, att ingen står och tittar på. Men beklagansvärda äro sådana människor. De söka bedraga Gud. Nej, att värkligen rena sitt hjärta och sträfva efter Guds fullkomlighet, det är en ganska svår sak, och långt skulle vi icke hinna, om vi bara hade ett litet kort lif att räkna på. Men nu har Gud ställt det så vist, att vi icke behöfva klaga och icke förlora hoppet. Vår själ är odödlig och den kommer många, många gånger

hit ned till jorden för att lära sig. Och liksom när man bygger ett hus och om aftonen lägger sig till hvila för att fortsätta i morgon, där man slutade i går, så är det och med vår själ. Det är en tung sak att lära sig visdom, det ha vi redan sagt. Därför måste vi få hvila. Och därför låter icke Gud oss med ens vara här på jorden ända tills vi lärt oss hela läxan. Nej, när lifvets afton kommer och det ringer till ro, då får vår själ lämna kroppen och gå till hvila för en tid, men när morgonbasunen ljuder, då står den upp igen och fortsätter med sitt arbete, där den sist slutade. Och på det viset lär sig själen småningom att känna Gud och blifva lik honom. Det är liksom den skulle flyttas ifrån en klass till en annan och hvarje gång lära sig litet till.

Och ser du, just därför äro människorna så olika. Den ena har lärt sig litet mera än den andra, den ena har varit litet flitigare än den andra. Se till, att icke du hör till de lata. Den ena människan är så innerligt snäll och god och den andra kan vara så förskräckligt elak. Tror du Gud har skapat dem sådana? Bort det, då hade Gud ju kunnat skapa dem alla lika goda med ens — och ser du, det var just det Han gjorde. Allas själar äro som små barn eller som änglar, så oskyldiga som Adam och Eva i paradiset, men när det skall pröfvas på och de skola lära sig att vara goda midti lifvets frestelser, då bär det nog först emot, alldeles liksom unga, oerfarna människor falla för syndens lockelser. Men det är nu allas vår sak att skaffa oss styrka och visdom, så att vi icke falla i ondskans snaror, och det är hvars och ens ensak att göra det så bra han kan. Och ser du, alla bry sig icke om att vara flitiga, de låta det gå långsamt och ojämnt med sträfvandet efter den himmelska faderns fullkomlighet, och därför är också den ene klokare och dygdigare än den andre. Men ens eget fel är det, om man blir efter.

Därför borde man af hvarje lif göra det bästa man kan. Ty sådan du är, när du i afton lägger dig, sådan är du, när du stiger upp i morgon. Och sådan du är, när du dör i detta lif, sådan är du, när du står upp till nästa. Du minnes ju Jesu ord: »hvad människan sår, det skall hon ock uppskära» — »med det mått I mäten, skall eder mätet varda.» Just så är det, om du sår i ondo, så skördar du i ondo. Kanhända du nu får lida genom andra, därför att du i ett föregående lif hopat lidanden öfver andra. Och om du nu lider svält, så äro visst dina bröder hårda och hjärtlösa och ovärdiga att kallas människor, om

de icke hjälpa dig — men betänk, kanske stötte du själf i ditt sista lif en utsvulten tiggare ifrån dig med hårda och ovänliga ord. Knota därför icke mot Gud! Ty Gud är rättvis, han låter dig vederfaras det som du åsamkat andra. Rikedom och fattigdom och bekymmer, de äro just de bökker, som lära oss visdom. Och fattigdom gör det ofta lättare att följa Guds vilja än rikedomen med sina lockelser. Den ena gången kan du födas som kung, den andra som fattig arbetare — kanske var du lat, när du var kung, och nu får du pröfva på, hvad hårdt arbete är. I dag kan du vara miljonär, men om du icke använder dina pängar till nytta för andra, så kan det hända, att du nästa gång födes som tiggare. Så enkel är Guds rättvisa. Ty Gud vill att vi skola blifva lika honom och lära oss älska hvarandra och hjälpas åt och vara osjälfviska — och den läxan kostar tårar nog, om vi spjärna emot.

Men vet du! Försök att uppfatta Guds mening med ditt lif, försök att inse, hur stort och skönt och härligt det mål är, som han satt för människan — för den odödliga människan — och hvem har då mer tid att sörja? O nej, låtom oss glädjas oah sträfva att uppfylla Hans vilja. Lifvet är blott tungt för den, som ej fullgör Guds vilja. Ty huru svårt det än är att sträfva efter Guds fullkomlighet, så är ändå ingenting på jorden ljufligare. Gud är med oss — hvem kan då vara emot oss?

Och vi äro ju odödliga. När vi älska hvarandra, är det för evigt. Två, tre, fyra, fem — många människor älska hvarandra, och de äro odödliga. Hvem kan då skilja dem åt? Icke döden. De träffas igen. De älska på nytt. Och lifvet är härligt.

Min vän, hvem du än är, som läser detta, mottag en hälsning från mig. Och om du än vore den ende i ditt hem, i ditt grannskap, som hörde Guds röst i ditt hjärta, så blif icke förskräckt och känn dig icke ensam. Lyssna du på Gud och följ hans stämma, ty det är bättre att hafva Gud med sig än hela världen. Var hälsad!

Helsingfors, Victor Pettersson & C:os Tryckeri-Aktiebolag, 1897.